

tinua deixant? I les dones-de-negre, les disset ONG de Belgrad que demanen auxili, els sindicats de l'ensenyament, els periodistes amenaçats, la regidora de Belgrad...?

–En l'exigència de responsabilitats. "L'honestat" de l'esquerra haurà de posar-se a prova en la demanda de responsabilitats. O és que potser la comunitat internacional només judicarà els serbis? No es tracta només dels "danys col·laterals" (!!!), sinó de la globalitat de l'operació.

–En la valoració dels acords. Com és que vam acceptar els acords de Dayton, que consagraven la separació ètnica per la força i la mitjanceria de Milosevic i Tudjman? O que vam acceptar també com a bona la proposta de la cimera de Rambouillet, que en el capítol militar era inacceptable per als serbis?

–En el menyspreu de l'anàlisi històrica precisament per a interpretar el conflicte actual dels Balcans, que ens impedeix de fer ni tan sols una referència a l'imprescindible paper dels "eslaus del Nord" (Rússia) en la construcció de la pau (pagarem cara la humiliació internacional en què mantenim

Rússia; també hi sortiran els Milosevics que, després, necessitem bombardejar).

Sostenir eslògans com "Milosevic era d'esquerres" o "l'únic responsable és Milosevic" seria perdre una extraordinària oportunitat de clarificació ideològica de l'espai de l'esquerra i abonar el dilema "genocidi-intervenció" en que l'OTAN mateixa ens va situar. La lògica de l'estereotip, present des del principi del conflicte en la majoria dels mitjans de comunicació, de posar en ridícul com a quatre il·lusos els qui s'oposen a la intervenció: "Ingenus, no hi enteneu, no esteu al cas, criptocomunistes, aneu a favor de Milosevic..." Es tractava d'anatematitzar els qui dubtaven que la guerra hagués començat per protegir la població de Kosovo. Hi ha sectors que s'autoanomenen d'esquerra, amb frivolitat i ulls tapats, que continuen fent de Rambos. I n'hi ha, d'aquí i de fora, que rectifiquen. Enhorabona.

Catedràtic d'història i fundador de Cristians pel Socialisme

Ni OTAN, ni Milosevic

SANTIAGO VILANOVA

No hauríem d'acceptar el fals dilema que ens ofereixen els polítics i les institucions: o recolzem la intervenció de l'OTAN, o acceptem la política reaccionària i genocida del poder serbi. Han estat els atacs dels aliats i la seva prepotència tecnològica, imposant la retirada de les forces de l'Organització per la Seguretat i Cooperació a Europa (OSCE) de Kosovo, que han facilitat l'ofensiva de Milosevic. Aquesta guerra il·legal i il·legítima no és la dels ecopacifistes, ni la de les organitzacions no governamentals que tan fàcilment sol instrumentalitzar el poder. Aquesta guerra tampoc no és la dels contribuents que opten per una Europa federalista que sigui un veritable mosaic de pobles i cultures lliures. Una Europa en què serbis i kosovesos puguin autodeterminar-se amb les altres nacions sense necessitat de fer-ho en el marc dels estats-nació militars que hem heretat de la societat industrial-productivista. Nacions sobiranes protegides per una ferma defensa civil.

La guerra que ha desfermat l'OTAN –i en què Catalunya participa per la seva vinculació a Espanya–, sense autorització del Consell de Seguretat de l'ONU, ni debat parlamentari, va començar quan el 1991 Alemanya, el Vaticà i seguidament Itàlia i Àustria van acceptar un estat croat i un estat eslovè amb suports financers de l'UE, per comptes de forçar una nova definició federalista de Iugoslàvia. Els efectes d'aquella decisió han estat catastròfics i eren més que previsibles.

El drama humanitari que ens colpeix cada dia pel televisor és la conseqüència de la inoperància que els polítics europeus han fomentat i de la manca d'esperit crític dels mitjants informatius. Inoperància pel fet de no haver resolt eficaçment l'ajuda humanitària, tot i que els caps militars de l'OTAN havien previngut els responsables polítics occiden-

tals que Milosevic portaria a terme la depuració ètnica, si començaven els atacs. Inoperància perquè hi havia encara mitjans contundents per a frenar el dictador serbi, com ara els següents:

a) Suport internacional a l'estratègia no-violenta del líder moderat dels albanesos de Kosovo, Ibrahim Rugova, anomenat el Gandhi dels Balcans, que després de nou anys de demanar la restauració de l'autonomia no ha rebut el suport que esperava de la comunitat internacional.

b) Blocatge econòmic-financer a Belgrad. França podia intervenir la seu parisina de la Banca franco-iugoslava, en la qual la Société Générale i Paribas tenen el 46% de les accions. Aquestes pressions podien realitzar-se igualment mitjançant el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial i la Banca Europea per la Reconstrucció i el Desenvolupament, atès que el deute exterior de Iugoslàvia és de 20.000 milions de dòlars.

c) Reforçament internacional de l'opinió democràtica contra Milosevic, representada per l'Aliança pel Canvi (integrada per partits i personalitats de l'oposició democràtica).

d) Negociació amb els independentistes de l'UCK (Exèrcit d'Alliberament de Kosovo) de Hashim Taci, més que probablement controlats pels serveis d'intel·ligència occidentals i la CIA.

e) Ús de la guerra electrònica i de la xarxa Échelon de la National Security Agency (NSA) contra les accions sèrbies. Aquesta xarxa, l'OTAN la va posar al servei de Turquia per detenir Abdul-lah Öcalan, dirigent del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK). Ens en recordem, dels quinze milions de kurds que encara no tenen existència legal reconeguda?

f) Tot i la greu crisi econòmica que sofreix Iugoslàvia, Milosevic, que, no ho oblidem, és un ex-banquer, es nodreix de xarxes de finançament ocultes i tolerades pels consorcis armamentistes internacionals. Recentment Airbus ha cobrat

Debat obert sobre Kosovo

les seves vendes a Belgrad a través d'una banca de Hongkong. Els americans mateixos han venut al dictador els míssils Maverick, els francesos els helicòpters Falcon i Gazelle de Dassault i els britànics les bombes BL-755. Estrangular aquestes accions hauria estat més creïble que no pas iniciar l'atac 'humanitari'.

Objectius ocults. La desinformació en molts aspectes estratègics d'aquesta guerra ha esdevingut també clau per a manipular les consciències. Esmentem-ne alguns de les més punyents:

a) La guerra debilita la Unió Europea en un moment decisiu per a implantar l'euro i reforça el poder econòmic i militar dels Estats Units.

b) La intervenció de l'OTAN s'escau en un moment que l'OPEP i els membres del càrtel del petroli han oficialitzat a Viena importants retallades a la producció i a l'escalada de preus. La guerra beneficia les principals petrolieres nord-americanes i causarà efectes inflacionistes en les economies europees.

c) Escalada de beneficis a Wall Street. La guerra contra Iugoslàvia incrementarà la venda d'armes a tot arreu, i als països afectats per la crisi dels Balcans.

d) L'atac de l'OTAN serveix per experimentar les noves tecnologies militars, especialment els avions B-2 Spirit (2,3 mil milions de dòlars la unitat), que s'oferiran als pròxims Salons Internacionals d'Armament.

e) La guerra costa diàriament 100 milions de dòlars que pagarem tots els països membres de l'OTAN, fet que desvaloritza els 'esforços' realitzats pel govern Aznar sobre els fons europeus de l'Agenda 2000.

f) L'existència al nord de Kosovo de recursos minerals (es parla d'urani), metalls no ferrosos i carbó, fa difícil que Milosevic els cedeixi a un hipotètic estat kosovès. Les principals neteges ètniques s'han accentuat a la zona minera de Mitrovica (regió de Trepca). L'objectiu de Milosevic és de cedir Kosovo després d'ocupar les zones mineres, els monestirs ortodoxos i els equipaments d'indústria pesant. Paradoxalment, Sèrbia necessita tecnologia occidental per explotar aquest recursos estratègics.

g) Les mines de bauxita i or de Trepca, que volen controlar els independentistes kosovesos, pertanyen a la família Milosevic mitjançant la societat RMHK-Trepca, que ja ha signat contractes per valor de 5.000 milions de dòlars amb la societat nord-americana Trafiguro, tal com va denunciar Rugova el 3 d'octubre de 1996. En una entrevista recent al diari *Bild Zeitung*, el líder kosovès insisteix a dir que Kosovo és un dels països més rics en minerals del planeta.

Escalada nuclear. Aquesta guerra europea contra Sèrbia, que no és la dels pobles que com Catalunya i Euskadi vam votar contra l'OTAN, justifica l'arsenal nuclear de països com Ucraïna (que ja s'ha desdit de la desnuclearització), l'Índia o el Pakistan. Les accions de l'OTAN contra Belgrad

Si estimes Mallorca,

Medi Ambient

Cultura i Patrimoni

Ordenació del Territori

Benestar Social

ARXIU / EFE

L'enviat especial dels EUA, Ricard Hoolbroke (esquerra). Al seu costat, el secretari general de l'OTAN, Javier Solana.

demostren que els EUA poden atacar qualsevol país que no tingui míssils de llarga distància ni capacitats nuclears. Les nacions que vulguin guardar la seva autonomia no tindran cap més alternativa, doncs, que guardar-se l'arsenal nuclear. Únicament per aquesta conseqüència la posició dels ecopacifistes i de les ONG hauria de ser contrària als bombardejaments. Per això les declaracions de pragmatisme dels Verds francesos i alemanys, que governen amb els social-

demòcrates, i la reconversió a l'atlantisme de Cohn-Bendit, el líder del maig del 68, i de Joschka Fischer, el ministre alemany d'Afers Estrangers, revolta les consciències de l'ecologisme europeu. On han anat a parar aquelles lluites contra els euomíssils, les plataformes militars al Larzac i la nuclearització? Aquest 'realisme diplomàtic' dels Verds tindrà un greu cost polític en les pròximes eleccions al Parlament Europeu.

Si els anys 70 i 80 els ecologistes cridàvem 'Ni Pershings, ni SS-20', avui la coherència ens hauria de fer dir 'Ni OTAN, ni Milosevic'. La resposta ideològica, la va deixar escrita Petra Kelly, marginada pels seus companys de viatge: "En lloc de competitivitat i explotació, aspirem a una economia basada en valors ecològics i democràtics, en la qual la cosa més important sigui la potenciació de l'ésser humà amb les seves facultats productives i creatives, i en què els exèrcits i la producció d'armament ja no tingui cabuda".

L'alternativa exigeix, inevitablement, l'aturada immediata dels atacs contra Iugoslàvia i l'organització d'una conferència balcànica en què participessin els representants dels estats i de totes les comunitats nacionals d'aquests estats. Encara podem estalviar-nos d'entrar al nou mil·lenni avergonyits d'ajudar a convertir l'ideal europeista en un protectorat del Pentàgon i el Parlament de Brussel·les en una pantomima al seu servei.

Periodista i consultor ambiental

assegura el seu futur

El que més ens importa als mallorquins i mallorquines és la defensa dels nostres interessos patrimonials, del passat i del present, però sobretot la protecció del futur de les nostres famílies.

El Territori i la seva protecció, el Benestar dels més grans i necessitats, la Cultura i el Patrimoni Històric, el Foment de l'Ocupació i les Tradicions, l'Esport Base i la Joventut, els Serveis Municipals amb més instal·lacions per al ciutadà, el respecte pel Medi Ambient i la qualitat de vida. Competències i responsabilitats que tenim depositades els mallorquins en el Consell de Mallorca i que gestiona en cadascuna de les seves àrees assegurant el que més importa a Mallorca. els mallorquins.

Consell de Mallorca

Esports i Joventut

Foment i Ocupació

Cooperació Municipal

Urbanisme